

เทศน์เช้า วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรมะ เวลาพระพุทธรูปเสนา เวลาเช้าพรรษาฯ เข้าพรรษาคือหน้าฝน หน้าฝนคือฝนตกต้องตามฤดูกาล ถ้าฝนตกต้องตามฤดูกาล เราจะมีอาหาร เราจะมีสภาพแวดล้อมที่ดีงาม

เวลาแล้งก็แล้งจัด เวลาฝนตกแล้วมันจะแฉะก็น่ารำคาญ

น่าเห็นใจนะ ผู้เฒ่าผู้แก่ว่าจะออกจากบ้านมาต้องเตรียมตัวก่อนเขา แล้วสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เราต้องดูแล นี่เป็นเรื่องของส่วนบุคคล ผู้เฒ่าผู้แก่ เด็กน้อย แต่สาธารณประโยชน์ กติกา มันต้องเป็นสาธารณะ มันต้องเป็นธรรม ฉะนั้น คำว่า “เป็นธรรม” เราต้องชวนขวยก่อน เวลาชวนขวยก่อน เวลาฝนตกมันจะแฉะมันจะ เวลาเราเดิน ถ้ามันจะลื่นมันจะลื่น เราต้องมีสติ

พระพุทธรูปเสนาเรื่องสติ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานไป

“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขารด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ความประมาทเลินเล่อ พระพุทธรูปเสนาพยายามจะฝึกฝนไม่ให้เป็นอย่างนั้น ไม่ให้เป็นอย่างนั้น แต่ด้วยความคุ้นชิน ด้วยความชินชา มันทำให้เราลืมหืม การลืมหืมอย่างนี้ทำให้เราเผลอ เราเผลอเราเผลอเรากับชีวิต เราเผลอเรากับสิ่งต่างๆ ขึ้นมา

นี่เราฝึกฝน ถ้ามีสิ่งใดเกิดขึ้น น้อมนำสิ่งนั้นมาให้เห็นเป็นคุณประโยชน์กับเรา

ทุกเหตุการณ์มีบวกและลบ ทุกเหตุการณ์มีคุณและโทษ สิ่งนั้นมันเป็นโทษๆ มันเป็นโทษ มันเป็นโทษกับธุรกิจ มันเป็นโทษกับทางการเกษตรบางชนิด แต่มันเป็นคุณกับชาวไร่ชาวนา เป็นคุณกับพืชพรรณธัญญาหาร

เราเกิดในเมืองร้อน เวลาเราเกิดในเมืองร้อน เราเห็นหิมะตกๆ เราอยากจะมีหิมะตก หิมะตก เราจะใส่เสื้อสวยๆ

ไอ้คนที่มีหิมะตกประเทศเมืองหนาว เขาเจอแดด เขาชื่นชมมากนะ เขาอยากเจอ แสงแดด มาเมืองร้อนมานอนอาบแดดๆ ไอ้เราร้อนเกือบตาย มันอยากจะอาบแดด

เวลาคนมันคุ้นชินกับสิ่งใด สิ่งนั้นเขาค้นชินแล้วมันไม่เห็นบวกและลบ นี่คุณ-โทษไป

มีคนพูดมากกว่าเมืองไทยเราเป็นเมืองร้อน ไม่ใช่เมืองหนาว เมืองหนาวมันไม่มีจะกิน เวลามันบีบคั้น ปลุกพืชัญญาหารแล้วไม่เจริญ เพราะเมืองหนาวเขาดิ้นรน พอดิ้นรนเขาถึงได้ฉลาด เขาอยากให้ประชาชนชาวไทยฉลาดไป

เขาบอกถ้าเป็นเมืองหนาวมันต้องขวนขวาย มันจะฉลาดกว่าคนเมืองร้อน คนเมืองร้อนที่เกียจ ไม่เอาไหน ไฉนเวลานั้นเขาพูดของเขา นี่คำพูดมุ่มมองของโลกนะ

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเทศนาว่าการนะ เกิดในประเทศอันสมควร คนที่มีบุญกุศลเท่านั้นไปเกิดในประเทศอันสมควร

เมืองไทยมันเป็นเมืองที่ยอดเยี่ยมมาก อินโดนีเซีย รอบข้าง เวียดนามก็เจอพายุ อินโดฯ ก็เจอแผ่นดินไหว เมืองไทยมันก็มีร่องเลื่อนของโลกเหมือนกัน แต่มันไม่ค่อยมีปัญหาไป มันไม่มีปัญหา

นี่เราเกิดในประเทศอันสมควร เราเกิดในชาติที่อุดมสมบูรณ์ เราเกิดในชาติที่เป็นศูนย์กลางที่ไม่มีภัยภิบัติมาก เราก็เลยนอนใจกันหมดใจ แต่มันมาจากบุญกุศลนะ บุญกุศลมันมาเกิดในประเทศอันสมควร

แล้วเวลาเกิดในประเทศอันสมควร เวลาเกิดโดยธรรม เกิดโดยธรรมเกิดจากพ่อจากแม่ ถ้าพ่อแม่เป็นธรรมๆ พ่อแม่อบรมบ่มเพาะลูกเราให้ดีงาม ให้ลูกดีงามนะ ไม่ต้องไปเทียมหน้า เทียมตาเขา

นี่ต้องเทียมหน้าเทียมตา เทียมหน้าเทียมตา อยากเป็นเจ้าคนนายคน

ตอนนี้ไม่ใช่ ตอนนี้โลกนะ เขาอยากเป็นเจ้านายตัวเอง ทุกคนอยากมีธุรกิจของตน ทุกคนอยากเป็นเจ้านายของตน ไม่ต้องไปเป็นเจ้านายของใคร เป็นเจ้าคนนายคน

ไอ้โฮ! เจ้าคนนายคนปวดหัวนะ เวลาคนงานของเราเขามีครอบครัว ผู้จัดการส่วนบุคคล ผู้จัดการส่วนบุคคลจะรู้ฤทธิ์เรื่องนี้ดี เวลาคนมันขาดงาน ขาดงานเพราะอะไร มันเครียดมาจากที่บ้านมาทำงาน มีปัญหาหลายเลย ถ้าเราจะเป็นเจ้าคนนายคน แบบรับภาระมากมายมหาศาล

แต่ถ้าเป็นเจ้านายของตนๆ เจ้านายตัวเราเองไง ถ้าเจ้านายตัวเราเอง ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชนะตนประเสริฐที่สุด

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนนะ เวลาตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนบริหารตนเองได้ ตนเข้าใจตัวเองได้ เราจะบริหารกิจการ นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว ถ้าบริหารจัดการมันเข้าใจหมด เข้าใจกับตัวเรา เข้าใจกับตัวเขา

คนเราเกิดมาปากกัดตีนถีบ เกิดมา มีประสบการณ์ต่างๆ ขึ้นมา มันจะเห็นใจคนไปทั่วนะ คนเราเกิดมา เกิดมาแล้วอยู่บนหัวคน เหยียบย่ำทำลายเขาไปทั่ว ไฉนนั้นก็จริตนิสัย มันก็เป็นเรื่องเวรเรื่องกรรม

เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในอุ้งข้าวอุ้งน้ำ เมืองไทยเป็นอุ้งข้าวอุ้งน้ำ จะเป็นศรีของโลก แต่ภายในบ้านเรา เราไม่รักกันจริง ถ้าเรารักกันจริงนะ เราชวนชวายเป็น

ดูชาวไร่ชาวนาสิ พี่พรวนธัญญาหารของเขา เขาปลูก เขาไม่กล้ากินนะ เวลาจะกิน เขาปลูกไว้ต่างหาก ไร่ที่ปลูกไว้ขายให้ตลาด เวลาของที่ปลูกเองทำเองยังไม่กล้ากินเลย เอาไปขายท้องตลาด แต่ถ้าจะกิน ปลูกไว้หลังบ้าน นี่ไง สิ่งนี้มันเป็นเรื่องเศรษฐกิจ เรื่องธุรกิจ มันเป็นเรื่องของโลก

แต่ถ้ามันเป็นคนที่ไม่น่าใจนะ เรากินอย่างไร ลูกค้าได้กินอย่างนั้น เขาปลูกของเขา เขารักษาดูแลของเขา แล้วถ้ามันฟื้นฟูกู้ขึ้นมาได้นะ เหนื่อย คนทำงานนี้เหนื่อย คนทำความดีนี้เหนื่อย แต่จะเอาความสะดวก เอาความสบาย เอาความง่าย แต่ได้ผลประโยชน์ตอบแทนมากๆ ผลประโยชน์ตอบแทนมากๆ ไง

แต่ถ้ามันเป็นน้ำใจของคนนะ เรายังไม่กลัวกินเลย แล้วเราจะให้คนอื่นกินได้อย่างไร แต่
ก็กิน นี่เรื่องของโลกใบ

แต่ถ้าจิตใจ แผ่นดินธรรม ถ้าแผ่นดินธรรมเป็นธรรมที่ดีขึ้น ถ้าดีขึ้น เรามีน้ำใจต่อกัน เรา
ทำความดีต่อกัน มันจะดีต่อกัน

ไฉนมันเป็นเรื่องของนายทุน เพราะนายทุน กระแสสังคม กระแสโลกก็บีบคั้นนะ นู่นก็
ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ ถ้าล้วงกระเป๋า เออ! ดี ได้ ไฉนมันเป็นเรื่องของนายทุน

แต่ถ้าเรามีสติปัญญาละ เราเกิดในประเทศอันสมควร ประเทศของเราอุดมสมบูรณ์ไป
ทั่ว เราอยู่ของเราได้ เราทำของเราได้ เราไม่ต้องไปห่วงกับการบีบคั้นของเขา แล้วถ้าไม่ห่วงกับ
การบีบคั้นของเขา ถ้าเราอยู่จำนวนมากขึ้นมา จำนวนมากขึ้นมาเขาต้องฟังเสียงเรา เขาต้อง
เห็นความดี

ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว

เวลาทำดีๆ ทำดีนะทำดี ทำดีคนเดียวก็ทำ ใครจะทำชั่วอย่างไร เรื่องของมัน เวลาหลง
ตาทำนองไหน ใครจะดีใครจะชั่วเรื่องของเขาวะ เราจะทำคุณงามความดี เราทำคุณงามความดี

แต่เวลาคุณงามความดีแล้วเจ็บช้ำนะ คนทำความดีไม่มีที่ยืนในสังคม แต่เราก็พยายาม
ทำของเรา พยายามทำของเราละ เราทำของเราเพราะเราพอใจ เราเลือกแล้ว แล้วเรามี
สติปัญญา เรามีความองอาจกล้าหาญในหัวใจของเรา ถ้าเรามีความองอาจกล้าหาญในหัวใจ
ของเราละ เรายืนอยู่กับความดี

เห็นหลวงตาท่านพูดประจำ เราเห็นแล้วมันสะเทือนใจนะ อายุเกือบ ๙๐ กว่า ลงมาชั้นที่
ศาลา ชั้นที่ศาลา ลงมาทุกวัน ความจริงไม่ลงมาก็ได้ พระที่อื่น ๙๐-๑๐๐ ไม่มีใครลงมาหรอก
แต่ท่านก็ยังลงมา เพราะอะไร เพราะท่านทำไว้เป็นแบบอย่างไง

หลวงปู่ท่านรู้ดังคตลลิตชีวิต แต่เวลาหลวงตาท่านก็ทำเป็นครั้งเป็นคราว แต่ท่านไม่
อวดไม่โอ้อวดใครว่าฉันเป็นผู้นำ ฉันเป็นคนเก่งกล้า ท่านไม่พูดหรอก แต่ท่านก็ทำเป็น
ตัวอย่าง

เวลาใครไม่ลงศาลา บอก “นั่นใคร ทำไมละ เรายังต้องลงเลย”

เห็นไหม ส่วนรวมเป็นใหญ่ ความสามัคคีเป็นใหญ่ กฎกติกามันเปลี่ยนแปลงได้ แก้ไขได้ แต่ต้องลงมติเหมือนกัน แล้วลงมติแล้วอย่าฝืน ต้องทำเหมือนกัน เวลาทำเหมือนกันแล้ว ทำเพื่อประโยชน์

เว้นไว้แต่เวลาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เว้นไว้แต่คนประพฤติปฏิบัติแล้วบ้า เวลาหลุด วินัยบังคับไม่ได้ ชราภาพ ป่วยไข้ วินยอนุญาต แต่ถ้าหายแล้วต้องกลับเข้ามาอยู่ในธรรมวินัยทันทีนะ

แล้วถ้ามันซื่อสัตย์ มีความสัตย์ ถ้าเรามีความสัตย์นะ เราซื่อสัตย์กับตัวเองนะ มันไม่มีผลภายใน คนไม่มีผลภายใน มือไม่มีผลมันจะทำอะไรก็ได้ มือมีผลมันต้องใส่ถุงมือหลายชั้น จะทำอะไรใส่ถุงมือเยอะๆ นี่ไง เวลามันมีผลภายใน

นี่ก็เหมือนกัน ทำสิ่งใดแล้วเราต้องกลับเข้ามาสู่ธรรมวินัย เพราะอะไร เพราะเราเคารพบูชาใน ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าจะเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้มันอยู่ในธรรมอยู่ในวินัยนี้ คือเราเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาเราเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ผลประโยชน์คือคุณงามความดี คือความสุข คือการไม่เบียดเบียนกัน เราเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอำนวยการให้เราเป็นคนดี อำนวยการให้เราเป็นที่รักเคารพบูชาของสังคม เราเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ผลประโยชน์มันตกกับที่หัวใจของเรา ผลประโยชน์มันตกกับการพฤติกรรมของเรา

แล้วถ้าพฤติกรรมของเราฝึกฝนบ่อยครั้ง บ่อยครั้งเข้า จิตนิสัย พระเวลาบวชแล้วต้องขอนิสัย ขอนิสัยเพื่ออะไร

เพื่อนิสัยของฆราวาส นิสัยของฆราวาสทางโลก ประชาธิปไตยๆ ต้องสิทธิเท่ากัน เวลาใครมาก็ทำเหมือนกันๆ แต่เวลาบวชมาแล้ว ครูบาอาจารย์ ขอนิสัยๆ เพราะครูบาอาจารย์ท่านฝึกทวนกระแสดกลับ

พระพุทธศาสนา ปัญญาของพระพุทธศาสนาคือทวนกระแสกลับเข้าไปสู่จิตของตน ปัญญาที่มันเห็นความผิดของตนนะ ปัญญาที่มันค้นคว้าเข้าไปในใจของตนนะ ปัญญาที่บอกเฮ้ย! มันเกิดทำไม มันมาทุกข์ทำไม มันมาทำไม นี่ปัญญาในพระพุทธศาสนาไง ถ้าจิตมันสงบแล้วมันจะทวนกระแสกลับเข้าไปสู่ภายในของตน นี่ไง ถ้าเรามีสติปัญญา มันเป็น อตตตา หิ อตตโน นาโถ เห็นไหม

เวลาเราเชื่อฟังธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเคารพบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราประพฤติปฏิบัติของเรา แต่เวลาถ้ามันเกิดขึ้นมา เกิดภวามายา ปัญญาไง

เวลาหลวงตาท่านสิ้นกิเลส พุทธ ธรรม สงฆ์รวมเป็นหนึ่งเดียวในใจของตน

ไฉ่เราพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่เวลาเป็นจริงๆ ถ้ามันรวม มันรวมอย่างไร เวลาคนมันรวม มันต้องรวมถูกต้องดีงาม แล้วคนรวมถูกต้อง พระกรรมฐานเรามีครูบาอาจารย์ของเรา ธรรมสภาจุฬา เอตมมุงคฺลมุตฺตมํ มงคลชีวิตนะ

เวลาสนทนาธรรม สนทนาแบบโลกๆ มันก็ได้แบบโลกๆ ทางวิชาการก็ได้วิชาการ วิชาการมันกระจายไปเลย ทางวิชาการ แล้วบอกทางวิชาการมันเปิดกว้าง เสรีภาพ คิดได้ทุกอย่าง ดีเยี่ยมได้ทุกอย่าง

เวลาเขาพูด พระพุทธศาสนาเขาพูดกันเยอะเยอะ จะเป็นอย่างนั้นๆ

เอ็งเห็นหรือ แล้วส่งออกหมด

เวลาย้อนกลับ ย้อนกลับเข้ามาในใจของตน พระพุทธศาสนาสอนที่นี้

สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น เราเกิดในประเทศอันสมควรนะ เกิดในประเทศอันสมควร เพราะมีพระหลายองค์หลงนะ หลงว่าพระพุทธเจ้าเกิดที่เมืองไทย เพราะเมืองไทยมี ๓ ฤดู แล้วเมืองไทยมีสมอ มีมะขามป้อม

เขาบอกว่าพระพุทธเจ้าเกิดที่เมืองไทย ในพระไตรปิฎกเขียนเหมือนเมืองไทยเปียบเลย

มันเป็นชมพูทวีป ชมพูทวีปคือไม่มีประเทศเขตแดน เขตแดนนี้มาแบ่งเอาที่หลัง ถ้าชมพูทวีป ความอุดมสมบูรณ์ สุวรรณภูมิฯ แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง สุวรรณภูมิอุดมสมบูรณ์มาก อุดมสมบูรณ์มาก พอมันอุดมสมบูรณ์ขึ้นมา การเมือง สังคมเข้ามาบีบคั้น เข้ามาหีบฉวยผลประโยชน์ ประโยชน์ของเขา แต่ของเรา ประโยชน์ของเขามันอยู่ที่ยุคสมัย ยุคสมัยนี้สภาพกรรมฯ

เมื่อก่อนตั้งแต่ในหลวงรัชกาลที่ ๙ หกสิบปีนะ เมืองไทยร่มเย็นเป็นสุขหกสิบปี นี่ถ้าเกิดมาเจอผู้นำที่ดี เจอผู้นำที่ดี เจอผู้นำที่คุ้มครองดูแล อย่างไรก็ตามเขาคุ้มครอง คุ้มครองประชาชน คุ้มครองดูแลของเรา

เราเกิดมา เมืองไทยผ่านวิกฤติมา รอบข้างบ้านแตกสาแหรกขาด อพยพหลบภัยกันมาทั้งสิ้น ครอบครัวนี้แตกแยก เมืองไทยมีแต่ยุแหย่กันภายใน มีแต่อิจฉากัน มีแต่ขัดแย้งขัดขากัน นี่เมืองไทย แต่บ้านเมืองไม่เคยแตกแยก ไม่เคยแตกกระสานซ่านเซ็น นี่ไง ผู้นำที่ดี ผู้นำที่ดีไง

ฉะนั้น ผู้นำที่ดี เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนสอนถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถึงแก้วสารพัดนึก ไตรสรณคมน์ของเรา เราระลึกถึงที่นั่น

ผู้นำที่ดี สาธุ ผู้นำที่เลว เอ็งก็อยู่ชั่วคราวเท่านั้นแหละ เดี่ยวเอ็งก็ไปแล้วละ กัดฟันทนเอา เรามีสติปัญญาของเราไง ใครจะทำได้ทำชั่วก็เรื่องของเขา เราจะทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเรา

ทำคุณงามความดีของเรา เวลามันบีบคั้นมันเจ็บช้ำน้ำใจไง เวลาเจ็บช้ำน้ำใจขึ้นมา เราเข้ามาสู่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว นี่มันเป็นเวรเป็นกรรม เรื่องกรรม เรื่องสังกรรมไง ทำไมต้องมาเจอไฉนละ ทำไมไม่เจอพระเอก ทำไมไม่เจออัศวินขี่ม้าขาว ทำไมไม่เจอแต่ผู้ร้ายๆ คนอื่นเขาเจอแต่พระเอกๆ ทั้งนั้นเลย ใ้เราเจอแต่ผู้ร้ายๆ ทำไมมันเป็นอย่างนี้ละ

ก็กรรมของเราทั้งนั้นนะ ก็เอ็งทำมาอย่างนั้นไง

แต่ถ้าเอ็งทำคุณงามความดีมานะ จะมีอัศวินขี่ม้าขาว ใ้โฮ! ขึ้นชม แต่มันเป็นเรื่องของความคิดนะ คนที่มีสติปัญญานะ ใครทำดีแล้วก็อยากให้คนอื่นเห็นว่าเราเป็นคนดี

แต่ความจริงแล้วทำความดีทิ้งเหวสำคัญมาก ทำความดีแล้วมันจบ เราทำอะไรก็ได้ที่เป็นคุณงามความดี ทำแล้วมันจบ เราภูมิใจของเราใจ เราภูมิใจ ภาพภูมิในใจของเรามันประเสริฐ

ถ้าภูมิของใจเราแหง มันแหง มันไม่สมบูรณ์ใจ ทำแล้วก็อยากให้คนอื่นเห็น ทำแล้วถ้ากลังยังไม่จับ ยังไม่บริจาศ์แล้วกันแหละ ถ้ากลังมันถ่ายแล้วบริจาศ์ทันทีเลย

โอ้ย! เเวอร์รรม

แต่ถ้าทำบุญทิ้งเหวนะ เราทำเปื่องหลัง ทำกันพระ ทำเปื่องหลังของพระ แล้วเราภูมิใจของเรามาก เราทำความดีของเรา ทำความดีของเราแล้วไม่ติดความดีใจ เพราะการที่ติดความดีอยากทำความดีแล้วคนชื่นชม

ความดีนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ถ้าเอามาจดจารึกกันไม่มีวันจบวันสิ้น ชีวิตหนึ่งทำคุณงามความดีมาขนาดไหน แต่ความดีถ้ามาจดมาจารึกกัน โอ้โฮ! มันเขียนไม่หวาดไม่ไหวเลย แต่ถ้าทำความดีทิ้งเหวแล้วมันอยู่ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อุทกดาบส อาฬารดาบส เพราะเราภาวนา เรารู้ เวลาคนทำคุณงามความดีอยากให้คนชื่นชม แล้วอุทกดาบส อาฬารดาบสมาเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตอนเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ อุทกดาบสได้สมาบัติ ๖ เหมือนอาจารย์เลย ได้สมาบัติ ๘ สมาบัติ ๘ คืออาจารย์เขามีความรู้แค่นั้น แล้วเขาบอกว่าเจ้าชายสิทธัตถะเก่งมาก มีความรู้เท่าเราเลย เท่ากับอาจารย์ ให้สอนได้

ถ้าไม่มีवासนานะ มันลอยไปแล้วละ เพราะอาจารย์มันชม แล้วอาจารย์มันเทียบเท่ากับอาจารย์มัน แล้วอาจารย์มันให้อบรมสั่งสอนด้วย

แต่เจ้าชายสิทธัตถะสายหัวเลย ไม่ใช่ ไม่เอา ไม่เอา ไม่เอา เพราะอะไร เพราะมันเป็นฉานสมาบัติ มันเป็นอภิญญา มันเหมือนที่วานิมิตๆ ที่ส่งออกนั้นแหละ ไม่เอา เวลามารื้อค้น รื้อค้นเอง รื้อค้นในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุพเพนิวาสานุสติญาณ ที่ระลึกอดีตชาติมันนะ จุตูปปาตญาณ สัตว์ที่ตายแล้วไปเกิดที่ไหนท่านเห็นหมด มันไม่ใช่ แล้วมันหลอกนะเนี่ย โอ้พวกนี้ถ้าใครติดว่ารู้ มีอำนาจวาสนา จบ พระพุทธเจ้าไม่ได้เกิด

พระพุทธเจ้าไม่ได้ติดอะไรเลย ทั้งหมด ทั้งหมดมันมาจากไหน

พระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย

ไอ้พวกเราพวกข้าพเจ้า นั่งแล้วสบายๆ สบายๆ อ้อ! นิพพานเป็นเช่นนี้เอง

นูน มันยังไม่เห็นอะไรเลยนะ

นักปฏิบัติเอาชนะตนเอง อย่าให้กิเลสมันบีบคั้น กิเลสในบิณฑบาต กิเลสมันหลอกลวง เวลากิเลสมันหลอกลวงใจ เวลาอัสวักขยญาณเกิดขึ้น ศีล สมาธิ ปัญญา มรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ

งานชอบนี้สำคัญ งานชอบในการรื้อถอนหรือชาติ ไม่ใช่งานชอบตรากตรำทำให้มันเจ็บช้ำ น้ำใจ ได้คุณงามความดีก็ไปหลงมัน งานไม่ชอบ ถ้างานชอบมันสงบระงับภายใน ไม่ติดในความดีใดๆ ทั้งสิ้น ดีหรือชั่ว ข้ามพ้นดีและชั่ว ข้ามพ้นความวิเศษ ข้ามพ้นสิ่งที่เยินยอ ข้ามพ้นหมดเลย

แล้วข้ามพ้นอย่างไร พอเขาออกก็หลงแล้ว เขาชมหน่อยไปเลย ลูกโป่งลอย...ไร้สาระ

ถ้าเป็นความจริงๆ เราทำบุญทั้งเหว พยายามฝึกทำบุญทั้งเหว คือทำความดีโดยไม่ต้องหวังผลตอบแทน ทำความดีเพื่อความดี แล้วเราจะทำความดีขึ้นไปได้เรื่อยๆ

ไอ้นี้ทำความดีแล้วจืดจางเลย ไอ้โฮ! ดีแล้ว ดีมาก ดีเลิศ

มึงไม่ทำอะไรอีกแล้วใช่ไหม ไอ้ความดีๆ มันภูมิใจๆ เราทำเรื่อยๆ แต่พอทำแล้วนะ มันจืดชืด เพราะมันทำจนเคยชิน แต่ทำจนเคยชินจนมันยกคุณงามความดีของจิตดีงามไป ทำชั่วไม่ได้เลย เพราะอะไร มันฝืนใจ มันฝืนใจ

ขอให้ทำดีเถิด ทำดี นี่ไง จริตนิสัย แล้วพอใครมายกย่องสรรเสริญ มันไม่หวั่นไหวไปกับใคร นี่สาธารณะ

อย่าติดดี อยากให้ทำดีแล้วอย่าไปติดมัน ไม่อย่างนั้นนะ ถ้ามืดถืออีได้ดีมาคนละอันแล้วก็พินกัน มึงก็ดี กูก็ดี คนดีทะเลาะกัน อื้อหือ!

ลัทธิศาสนาเวลารบราฆ่าฟัน เขาบอกเอ็งลัทธิแก้ พอเห็นว่าคนอื่นทำไม่เหมือนเรา นะ
เอาสงครามฆ่าเขา ทำลายเขา เรื่องความเชื่อเอ็งทำลายกันเลยหรือ ก็เขาเชื่อของเขาอย่าง
นั้นนะ แต่เขาเชื่ออย่างนั้น เราก็ต้องมีสติมีปัญญาแก้ไข

นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อสัตว์ชนสัตว์ก็ปฏิรูमानะในใจนี้
แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำเป็นแบบอย่าง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
นอนสี่เหลี่ยมผืนผ้า ไม่เคยนอนเหมือนปูชนูปถัมภ์พวกเราเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำ
สิ่งใดแล้วสวยงามไปหมด แล้วไม่มีใครทำได้

หลวงตาท่านพูดประจำ ท่านเคยพูดบ่อย

“เราไม่สามารถรู้กรรมวินัยได้ทั่วถึงทั้งหมดหรอก แต่เราจะพยายามทำให้ผิคน้อยที่สุด
ผิคน้อยที่สุด”

ท่านพูดอย่างนั้น “เราจะพยายามทำให้ผิคน้อยที่สุด แต่จะทำให้ครบสมบูรณ์แบบที่องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้ แทบเป็นไปไม่ได้”

ท่านไม่บอกว่าท่านทำดีทำงานเลย แต่ท่านพยายามจะบอกว่า เราจะทำให้ผิคน้อยที่สุด
เราจะเจตนาทำให้คุณงามความดีมากที่สุด แล้วเราจะผิคน้อยที่สุด

แล้วเวลาเราจะทำแล้วมันก็เหวี่ยงมีสองด้าน มีดีและชั่วใช่ไหม เวลาทำคุณงามความ
ดีๆ ให้อั้วพวกชั่วมันก็ชี้ใจ ผิดอย่างนั้น ผิดอย่างนั้น ผิดอย่างนั้น

ถ้าเราไปติด เราทำอะไรไม่ได้เลย

เราทำของเราสัมมาทิฐิ ทิฐิที่ถูกต้องดีงาม เราต้องยืนของเราไว้ เราต้องพยายามทำ
ของเราไว้ สร้างสมหัวใจของเรา หัวใจของเราเท่านั้นนะ เราจะรดน้ำพรวนดินใส่ปุ๋ยด้วยศรัทธา
ใส่ปุ๋ยด้วยสติด้วยปัญญาของเราให้มันเจริญงอกงามขึ้นมา ใครจะติ ใครจะด่า ใครจะนินทา
เรื่องของเขา

คนโง่มากกว่าคนฉลาด ในโลกนี้มีแต่คนเห็นแก่ตัว มีแต่คนคอยดิฉินนินทาผู้อื่น ถ้า
คำพูดของเขา คนโง่พูด ช่างมัน ไม่สน

แต่เวลาครูบาอาจารย์ ฟังเทศน์ฯ กาลามสูตร อย่าเชื่อ แล้วเอาไปคิดใคร่ครวญ เราจะพัฒนาชีวิตเราอย่างไร เราจะต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนะ เราจะไปข้างหน้าอีกนะ เราจะมีสิ่งใดติดหัวใจเราไป ไม่ต้องให้ใครมาเคาะใจ มันจะมีอะไรติดหัวใจเราไป ถ้ามีบุญก็เป็นบุญของเรา ถ้ามีอริยทรัพย์ มีอัสตมสมบัติ นั่นก็เป็นวาสนาของเขา ถ้าเป็นวาสนาของเขา เขาต้องทำได้จริง

พอทำได้จริง นี่ไง พระพุทธศาสนาไม่ว่างเปล่า มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สัจธรรม สัจธรรมที่เราค้นคว้ากันอยู่นี้ มันอยู่ในหัวใจนี้ พุทธะเท่านั้นเป็นผู้รู้ หัวใจเท่านั้นเป็นผู้สัมผัสศาสนา ศีล สมาธิ ปัญญา คือหัวใจเท่านั้นที่รู้ ไม่ใช่ตา ไม่ใช่สมอง ไม่ใช่การจำ ไม่ใช่ใดๆ ทั้งสิ้น เอวัง